నూరేళ్ళ తెలుగు కథకు

నవ్య నీరాజనం - 71

నూరేళ్ళ తెలుగు కథకు

కథ ఒక జ్ఞాపకమై వెంటాడాలి

- రామా చంద్రమౌళి

కథకు తప్పనిసరిగా ప్రయోజనం ఉండాలని అంటారాయన. మనిషి కథా వస్తువైనప్పుడు ఒక జీవిత శకలాన్ని హృదయం నిండా విస్తరించే అనుభూతిగా అందిస్తూనే పాఠకుడు ఆ కథను చదివిన తర్వాత తప్పకుండా ఉన్నతీకరించబడాలని ఆయన ఆశిస్తారు. ప్రతి కథలోనూ ఒక సామాజిక సమస్యను తీసుకుని అద్భుతంగా మలచి, శిల్పీకరించి వచనానికి వేగంతోపాటు కవిత్వ పరిమళాన్ని కూడా అద్ది తనదైన శైలితో ఇప్పటి వరకూ పదిహేడు నవలలు, నూట ఎనభై కథలను తెలుగు పాఠకులకు అందించిన రామా చంద్రమౌళి వృత్తిరీత్యా ఇంజినీరైనా ప్రవృత్తిరీత్యా కవి, కథకులు, విమర్శకులు, నవలాకారులు. ఆయన వరంగల్లు నుండి వెలువడుతున్న ప్రతిష్ఠాత్మక 'కవితా వార్షిక'కు ప్రధాన సంపాదకులు కూడా. తిలక్ వలె కవితాత్మక కథల సృజనకు చిరునామా అయిన రామాచంద్రమౌళితో ఇంటర్వ్యూ ఈ వారం...

ఓరుగల్లు నేలే ఒక సాహిత్య వారసత్వం

పాల్కురికి సోమనాథుడు, బమ్మెర పోతన, జాయప సేనాని నుండి అభినవ వేమన ప్రజాకవి కాళోజీ, ప్రముఖ విప్లవకవి వరవరరావు, ప్రముఖ నవలాకారులు డా. అంపశయ్య నవీన్ దాకా ఒక మహోజ్జ్వలమైన సాహిత్యం నేపథ్యం గల ఓరుగల్లు నేలపై జన్మించడమే పూర్వజన్మ సుకృతంగా భావిస్తాను. నేను 8 జూలై 1950న పుట్టాను. 'రామా' ఇంటిపేరు గల కుటుంబాలు ఎక్కువగా ఉండడం వల్ల నేను నివసిస్తున్న ప్రాంతం పేరు 'రామా వారి వీధి'. మా నాన్నగారు రామా కనకయ్య, అమ్మ రాజ్యలక్ష్మి. చాలా పెద్ద మధ్య తరగతి కుటుంబం మాది. ప్రసిద్ధి చెందిన అజంజాహి మిల్లు (బట్టల మిల్లు)లో మా నాన్న గారు పని చేసేవారు. మా కుటుంబంలో ఎటువంటి సాహిత్య వాసనలూ లేవు.

భార్యా పిల్లలతో...

ఉన్నత పాఠశాలే సాహిత్యాసక్తికి కేంద్రం

నా ఉన్నత విద్యాభ్యాసమంతా వరంగల్లులోని మహబూబియా ఉన్నత పాఠశాలలో జరిగింది. ప్రముఖ విద్యావేత్త బజారు హనుమంతరావు గారు మా ప్రధానోపాధ్యాయులు. కాళోజీకి గురువైన గార్లపాటి రాఘవ రెడ్డిగారు మాకు తెలుగు పాఠాలు బోధించేవారు. ప్రతి తరగతిలోనూ ఒక చిన్న గ్రంథాలయం ఉండేది. మహాభాగవతం, వసుచరిత్ర, మనుచరిత్ర వంటి పుస్తకాలను చదివి తెలుగుసార్‌తో చర్చించేవాళ్ళం. 1963 నవంబర్ 13న ప్రజాకవి కాళోజీ 'నా గొడవ' పుస్తకాన్ని మహాకవి శ్రీశ్రీ మా మహబూబియా ఉన్నత పాఠశాలలో ఆవిష్కరించారు. ఆ సంవత్సరమే... అంటే నేను తొమ్మిదవ తరగతి చదువుతున్నప్పుడు నా మొట్టమొదటి కథ 'సువర్ణ శతదళ పుష్ప రహస్యం' బాలల మాసపత్రిక 'చందమామ'లో ప్రచురించబడింది. ఆ రోజు పొందిన ఆనందం మాటలకందనిది. ఆ కథ వెలువడ్డప్పుడు మా ప్రధానోపాధ్యాయులు, తెలుగు సార్ రాఘవరెడ్డిగారు అభినందించడం, ఆశీస్సులందజేయడం ఒక మరుపురాని మహానుభూతి.

చదవడం, రాయడం.... ఒకటే లోకం

ప్రతి సాయంకాలం వరంగల్లులో అప్పుడుండే శ్రీ వాసవీ గ్రంథాలయం లేదా మట్వాడాలో ఉన్న వాగనుశాసన గ్రంథాలయం వీటిలో ఏదో ఒక చోటికి తప్పకుండా వెళ్ళే వాణ్ణి. శరత్ సాహిత్యం, చలం సాహిత్యమంతా, విశ్వనాథ వేయిపడగలు, శ్రీశ్రీ మహాప్రస్థానం, తిలక్ అమృతం కురిసిన రాత్రి వంటి పుస్తకాలన్నీ అప్పుడు చదివినవే! ప్రారంభదశలో పిల్లల కథలు, కథలు, కవితలు ఎక్కువగా రాసేవాడిని. మొదటి కథ 'మజిలీ' ఆంధ్రపత్రికలో 1970లో వచ్చింది. ఇక అప్పటినుండి జైత్రయాత్రే! అప్పుడు ఎంత వేగంగా రాసేవాడినంటే... ఏ పత్రిక చూచినా నా రచనలే కనిపించేవి. కథ, కవిత, వ్యాసం... ఏదో ఒకటి మొదట 'భారతి'లో నా కవిత వెలువడ్డరోజు ఎంత పొంగిపోయానో, నా మిత్రులు నన్ను 'బాలమిత్ర టు భారతి' రచయిత అని వ్యాఖ్యానించేవాళ్ళు. అప్పుడే మిత్రుడు బండారీ ఉమామహేశ్వరరావు, చామర్తి ఉమామహేశ్వరరావు, ముదిగొండ వీరభద్రయ్య, అందరం కలిసి 'లహరి' లిఖిత మాస పత్రికను నిర్వహించే వాళ్ళం.

మొట్టమొదటి నవల

మద్దుకూరి చంద్రశేఖరరావు గారి సంపాదకత్వంలో వెలువడిన ఓ 'ప్రగతి' వారపత్రికలో నా మొదటి నవల. 'శాపగ్రస్తులు' సీరియల్‌గా ప్రచురించబడ్డది. దానితో సమాంతరంగా అంపశయ్య నవీన్ గారి 'విచలిత' నవల కూడా అప్పుడే సీరియల్‌గా వెలువడింది. ఒకే ఊరి రచయితలిద్దరి నవలలు ఒకేసారి ఒకే పత్రికలో సీరియల్‌గా వస్తుండడం ఒకింత ఆశ్చర్యంతో కూడిన ఆనందాన్ని కలిగించేవి. అప్పటికి నేను నా మెకానికల్ ఇంజినీరింగ్ చదువును రీజనల్ ఇంజినీరింగ్ కళాశాల నుండి పూర్తి చేసుకుని ప్రభుత్వ పాలిటెక్నిక్ కాలేజీలో 1970 ఫిబ్రవరిలో డిమాన్‌స్ట్రేటర్‌గా చేరడం... తదాదిగా అధ్యాపక జీవితం... ముప్ఫయ్యారేళ్ళ పాటు... అధ్యాపక వృత్తి నాకు ఎంతో ప్రియమైనదీ, కావాలని ఎంచుకున్నదీ, జీవితంలో ఎంతో తృప్తిని మిగిల్చింది కూడా. అంతకు ముందు ఒక సంవత్సరకాలం భిలాయ్ ఉక్కు కర్మాగారంలో 'చార్జ్‌మెన్'గా పనిచేశాను కోక్‌ఓవెన్స్ దగ్గర. అది ఒక విభిన్నమైన జీవితం.

భార్య లలితతో...

రచయితకు సరియైన 'చూపు' అవసరం

మేము ఇంజినీరింగ్ విద్యార్థులకు ఒక వస్తువు సమగ్రతను సవివరంగా దర్శించడానికి ఒక ప్రత్యేక దృష్టిని బోధిస్తాం. దాన్ని 'ఆర్థోగ్రాఫిక్, పర్‌స్పెక్టివ్ వ్యూయింగ్' విధానాలుగా చెప్తాం. దృష్టిని బట్టే దృశ్యం ఉంటుందని సిద్ధాంతీకరిస్తాం. చూపు శాస్త్రీయంగా, సరిగ్గా లేకపోతే వస్తువు సమగ్రంగా కనబడదు సరికదా లోపభూయిష్టంగా కూడా కనబడ్తుంది. ఇదే అవగాహన రచయితలకు గానీ, ఏ సృజనకారుడికైనా అవసరమని నేను భావిస్తాను. కథగానీ, కవిత గానీ, నవల గానీ... రాస్తున్నప్పుడు ఎన్నుకుంటున్న జీవితాన్ని రచయిత విశాలమైన, సానుకూలమైన, అధ్యయనాత్మకమైన పారదర్శకమైన దృష్టితో, ప్రాసంగికతతో దర్శిస్తే తప్ప ఆ కృతి జీవవంతం కాదు.

ఊపిరి పోసుకుని పాఠకుల్ని అలరించదు. రచయిత ఎంచుకునే కథావస్తువు, ఆ వస్తువును పఠితకు అందివ్వాలనుకుంటున్న తీరు దానికదే ఒక నిర్దుష్టమైన శైలినీ, కథనాన్నీ, వ్యక్తీకరణనూ ఏర్పరచుకుంటుందని నేను విశ్వసిస్తాను. ఒక ఆంతరంగిక కల్లోలం బహుముఖీనమైన ఏదో ఒక రూపంలో నింగికెగిసే గంగలా విస్ఫోటించి దానికదే ఒక నమూనాగా మిగిలి పోతుంది. నిగ్రహాతీతమైన భావావేశంతో రచయిత మగ్నుడై సృజన చేస్తున్నప్పుడు అతను ఒక యోగిలా, యోధునిలా, ఆపాదమస్తకం జ్వలిస్తున్న జ్వాలలా భాసిస్తాడు. ప్రతి రచనా ఒక అపూర్వమైన సృష్టిగా మిగులుతుంది నిజాయితీగా నిర్వహించినప్పుడు.

నా పరివారం... నా స్నేహితులు

నా అర్ధాంగి లలిత. నా వెంట నడుస్తూ నన్ను నడిపించేది. నలుగురు ఆడపిల్లలు. మాధురి, శుభ, పవన, రూప అందరూ ఇంజనీర్లే! ఇద్దరు ఇండియాలో, ఇద్దరు అమెరికాలో నివాసం. నలుగురు మనుమలు... నలుగురు మనమరాళ్ళు. అందరూ అద్భుతంగా నన్ను ప్రేమించేవాళ్ళు. నాచే ప్రేమించబడేవాళ్ళు. ప్రపంచ ప్రఖ్యాత ధ్వన్యనుకరణ సామ్రాట్ నేరెళ్ళ వేణుమాధవ్, డా. అంపశయ్య నవీన్, ఆచార్య కోవెల సుప్రసన్నాచార్యా, డా. ఎల్.ఎస్.ఆర్.ప్రసాద్, పొట్లపల్లి శ్రీనివాస రావు, వి.ఆర్.విద్యార్థి నా ఆత్మీయమైన మిత్రులు.

ప్రధానంగా నేను కవిని

కొన్ని ఇతివృత్తాలను వ్యక్తీకరించడానికి తదనుకూలమైన ఒక మాధ్యమం అవసరమౌతుంది. గాఢత, సాంద్రత, లోతు ప్రధానమైన అవశ్యకాలైనప్పుడు నేను కవిత్వాన్నాశ్రయిస్తా. కవిత్వం అతిశక్తివంతమైన ఒక అనుభూతి వ్యంజన. హృదయాన్ని సూటిగా స్పర్శించి మరుక్షణం ఉద్విగ్నుణ్ణి చేస్తుంది. కథ అలా కాదు... విషయ ప్రధానమై ప్రవాహకత నిండిన నడకతో, సొగసుతో, సౌందర్యంతో మనిషిని కదిలించి ఆలోచింప చేస్తూ వృత్తికి నిప్పులా తాకి మండిస్తుంది. ఒకటి భాస్వరం... మరొకటి హారతి కర్పూరం.... రెండూ వెలిగేవే!

ఇరవై సంవత్సరాల విరామం

సాహిత్యం మనిషిని ఎంతమేరకు ప్రభావితం చేస్తుంది. మనిషి జీవనదిశ, దశ సాహిత్య స్పర్శతో మారుతుందా... అన్న అంతర్మథనతో సతమత మౌతూ, సాహిత్యరంగంలో అదృశ్యంగా విస్తరించి ఉన్న లాబీయింగ్‌లు, సిండికేట్‌లు, పురస్కారాల పైరవీలు... అన్నీ గమనించి విసుగుచెంది, విరక్తిగలిగి 1984 నుండి 2004 వరకు అజ్ఞాతమై పోయాను. ఆ ఇరవై ఏళ్ళలో మెకానికల్ ఇంజినీరింగ్ విద్యార్థులకు ప్రతిష్ఠాత్మకమైన ఆరు పాఠ్యగ్రంథాలను రచించాను. వాటి వల్ల జాతీయ స్థాయిలో రాష్ట్ర స్థాయిలో ఉత్తమ ఇంజనీరింగ్ టీచర్ పురస్కారాన్ని పొందాను. వృత్తిపరమైన ఆ తృప్తి వేరు.

ఐతే 2003లో ఒక యాక్సిడెంట్ కావడం వల్ల... మళ్ళీ 2004 నుండి సాహిత్యరంగ పునఃప్రవేశం... మళ్ళీ విజృంభణ... యిలా సాగుతోంది. 2008లో ప్రతిష్ఠాత్మకమైన 'సినారె కవితా పురస్కారాన్ని' ప్రదానం చేస్తూ జ్ఞానపీఠ అవార్డుగ్రహీత డా. సి.నారాయణరెడ్డి 'మా చంద్రమౌళికి విరామమే కాని విరమణ లేదు.. అతను నిత్యనూతన సృజనకారుడు' అన్న వాక్యాలు నాలుగో సింహంలా నాకు స్ఫూర్తినిస్తూనే ఉంటాయి.

కేంద్ర సాహిత్య అకాడమి – కవి సంధి

23, జూన్ 2007లో కేంద్ర సాహిత్య అకాడమీ, న్యూఢిల్లీ వరంగల్లులో ఏకవ్యక్తితో ప్రతిష్ఠాత్మకంగా నిర్వహించే 'కవి సంధి' కార్యక్రమాన్ని నాతో ఏర్పాటు చేసింది. ఒక కవి రెండు మూడు గంటలసేపు తనను తాను వినిపించడం. సాహిత్యకారులతో కవిత్వమై సంభాషించడం, కవిత్వమై ప్రవహించడం. ఆ కార్యక్రమ విశిష్టత. అశోకా హోటల్ కాన్ఫరెన్స్ హాల్ నిండా ఎందరో ప్రముఖ సాహిత్యవేత్తల సమక్షంలో 'కవి సంధి' ఒక అద్భుతానుభవం. అప్పటికి ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో కె.శివారెడ్డి, డా. ఎన్.గోపి మాత్రమే ఎంపికచేయబడి 'కవి సంధి'ని నిర్వహించారు. మూడో వ్యక్తిగా నాకా గౌరవం దక్కింది.

ప్రతి సంవత్సరం తెలుగుభాషలో వెలువడ్తున్న ఉత్తమ వచన కవితల్ని ఒక పుస్తకంగా 2004నుండి తెస్తున్న సృజనలోకం, వరంగల్లు 'కవితా వార్షిక'కు నేను ప్రధాన సంపాదకునిగా వ్యవహరిస్తున్నాను. అంతర్జాతీయ ప్రమాణాలతో ఈ సంపుటాలను వెలువరించడం నాకు సాహిత్యకారునిగా ఎనలేని తృప్తిని కలిగించే సంగతి.

వర్తమాన కథ గురించి

వర్తమాన తెలుగుకథ నిస్సందేహంగా ఇతర భారతీయ భాషల్లో, ప్రపంచ భాషల్లో వస్తున్న కథలతో పోల్చిచూచినప్పుడు ఉత్తమంగానే ఉంది. వస్తువు ఎంపిక, శిల్పం, కథనం, వ్యక్తీకరణ, శైలి... ఇవన్నీ తెలుగు కథల్లో నాణ్యంగా, ప్రామాణికంగా సంతుష్టికరస్థాయిలోనే ఉన్నాయి. అయితే... మంచి కథలనూ, గొప్పకథలనూ రాయగల కథా రచయితల సంఖ్య రోజురోజుకూ తగ్గుతోంది. కొత్త రచయితలు తగుస్థాయిలో, విస్తృతంగా అధ్యయనం చేయకుండానే అలవోకగా కథలను రాసి పారేసి తృప్తి పడుతున్నారు. దీనివల్ల తెలుగు కథా భవిష్యత్తు కొంత ఆందోళన కరంగా కనిపిస్తోంది. అయితే మనిషి జీవితమే కలుషితమై, విలువలను కోల్పోయి, వ్యగ్రమై, అస్తవ్యస్తమై వికృతమౌతున్న వర్తమానంలో వాటి ప్రతిఫలనలు కూడా కథల్లోకి ప్రవేశించకుండా ఎలా ఉంటాయి? మనిషి వెంటనీడ, నీడ వెంట మనిషి, కథకూడా అంతే. మనిషి వెంటే, మనిషి ఉన్నంతకాలం కథ సజీవంగా ఉంటుంది.... ఒక ప్రతిఫలనగా–

– పవన్ కుమార్

నచ్చినవి

ఊరు	: వరంగల్లు
రచయితలు	: రావిశాస్త్రి, మాలతీ చందూర్, వడ్డెర చండీదాస్, కె.వరలక్ష్మి
సినిమా దర్శకులు	: కె.బాలచందర్, మణిరత్నం
కవి	: వేమన
జ్ఞాపకం	: మన పూర్వ రాష్ట్రపతి ఎ.పి.జె.అబ్దుల్ కలాంతో కలిసి కొద్దికాలం పనిచేయడం
గాయకులు	: ఘంటసాల, జిక్కి
ఆనందించే సందర్భం	: గత నలభై ఏళ్ళుగా నాచే నిర్మించబడ్డ విద్యార్థులు తారసపడ్డప్పుడు ఉక్కిరి బిక్కిరౌతూ అతి వినయంగా వ్యక్తీకరించే ప్రేమాభిమానాలు
ఇష్టం	: చిన్నపిల్లలతో ఆడుకోవడం, నిశ్శబ్దాకాశంలోకి చూడడం, కిటికీలో నుండి చూస్తూ కొమ్మపై పిచ్చుకల ఉనికిని ఆనందించడం, ఏకాంతంగా... మౌనంగా అలా నడుస్తూ పోవడం.

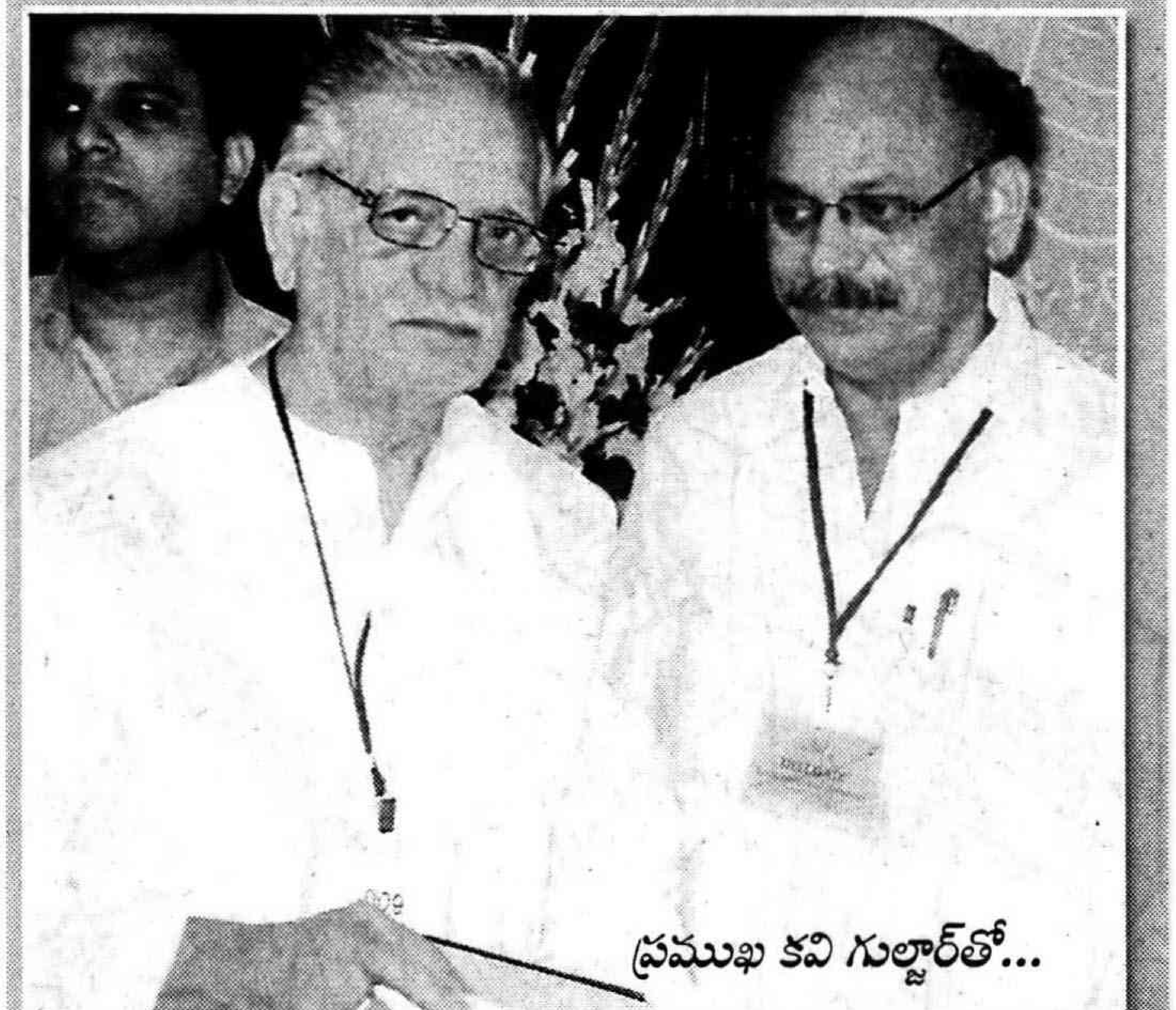

ప్రముఖ కవి గుల్జార్‌తో...

నాకు నచ్చిన నా కథ

నగర వీధుల్లో...

- రామా చంద్రమౌళి

ఉదయం ఐదు గంటలు.

ఇంకా తెల్లవారలేదు. వర్షాకాలం కావడం వల్ల చీకటి ఇంకా తెలుపెక్కడం కూడా ప్రారంభం కాలేదు.

మనసు చంపుకుని రాత్రంతా ఎందరో విటులను భరించిన వేశ్య సొమ్మసిల్లి పడిపోయినట్లు – నగరంలో రోడ్లు రాత్రింబవళ్ళు ట్రాఫిక్‌ను భరించి ఊపిరి పీల్చు కుంటూండగా వర్షం హోరై ముంచుకొచ్చింది. ఎప్పుడో మూడు గంటలప్పుడు చినుకులు చిరుబాణాల్లా ఒంటిని గిలిగింతలు పెడుతూంటే నేల పులకించిపోతోంది.

ఒకటే వర్షం... ఎడతెగని వర్షం.

దాదాపు నిర్మానుష్యంగా ఉన్న టాంక్ బండ్ రోడ్డుపై దీపస్తంభాలు కాంతిని ఒలకబోస్తున్నాయి. ప్రక్కన హుస్సేన్‌సాగర్ నిశ్శబ్దంగా నిద్ర పోతోంది.

సరిగ్గా... అప్పుడు... ఆ రోడ్డుపై... ఆ చిక్కని వర్షంలో పిడికెడు గుండెలో కోట్ల తుఫాన్లతో పద్నాలుగేండ్ల శివుడు చిరిగిన నిక్కరుతో, మాసిన చొక్కాతో, చెప్పులు లేని బోసికాళ్ళతో, తలనిండా నిప్పుల్లా మండే ఆలోచనలతో, కళ్ళలో నుండి తన్నుకొచ్చే కన్నీళ్ళ ధారలతో విడిచిన బాణంలా పరుగెత్తుతున్నాడు.

బయట రోడ్డు నిండా వర్షం.

...వర్షంలో రోడ్డు సరిగా కనిపించడం లేదు. పరుగెత్తుతూనే కళ్ళు నులుముకున్నాడు. దుఃఖం వెక్కెక్కి ఎగిసి, తన్నుకొచ్చి... సన్నని వాని శరీరం చిగురాకులా అదిరిపడి... ఎందుకో బిగ్గరగా ఏడ్వాలనిపించింది శివునికి.

కాని ఏడ్వలేదు... పరుగెత్తుతూనే ఉన్నాడు. వడివడిగా పడ్తున్న అడుగుల కిందనుండి నీళ్ళు ప్రక్కలకు చిందుతున్నాయి చప్‌చప్‌న. నెత్తి పూర్తిగా తడిచి నీళ్ళు ముఖంపై నుండి ధారలు ధారలుగా కారుతున్నాయి. శరీరం గజగజా వణుకుతోంది.

శివునికి మళ్ళీ రాత్రి సంఘటన గుర్తొచ్చింది.

అవేకళ్ళు – తండ్రివి... అవేకళ్ళు తల్లివి.

క్రూరమైన కళ్ళు... భయంకరమైన కళ్ళు. తను ఎప్పుడూ అసహ్యించుకునే కళ్ళు. తాగి... ఇప్పసారాయి తాగి తాగి ఎర్రగా నిప్పులా మండుతూ కళ్ళు....

''నువ్వు పుట్టావ్. నీ తల్లి పోయింది.... దరిద్రపు నా కొడుకా''... తండ్రి మాట. చెంపచెళ్.... చెళ్... చెళ్... సారాయి కంపు. బుద్ధి తెలిసినప్పటి నుండి అతనదే మాట అని... అలాగే ఒళ్ళు వాతలు పడేలా కొట్టి... తను ఏడుస్తూంటే... రెండో పెళ్ళాం ముఖంలోకి చూస్తాడు. ఆమె కాండ్రించి ఉమ్మేస్తుంది తన ముఖంపై. తర్వాత జుట్టు పట్టుకుని అటు ఇటూ ఆడించి ఈ చెంపా ఆ చెంపా వాయించి.

''ఎందుకురా నీ పాడుపుట్క, బండకట్కోని ఏ బాయిల్నన్న పడుపోరాదు. పీడ పోద్ది'' అని గోడకేసి కొడుతూ...

ఆమెను తను మొదట 'చిన్నమ్మ' అని పిల్చాడు. అంతే... అనుకోకుండా చెంప చెళ్ళుమంది. ''దేవతరా అది... దాన్ని చిన్నమ్మ అని పిలుస్తావా ముదనష్టపు కొడ్కా.. అమ్మ... అమ్మ అని పిలు'' అన్నాడు తండ్రి.

ఎందుకో ఆమెనలా పిలవాలనిపించలేదు. అందుకే పిల్వలేదు. అందువల్ల ఒళ్ళంతా చిట్లిపోయిందా రోజు.

అమ్మ అంటే తనను అక్కున చేర్చుకుంటుందనీ, తల నిమురుతుందనీ, బుజ్జగించి బువ్వపెడుతుందనీ... ఎప్పుడో తెలుగు సినిమాలో, చిన్ననాడు చూచి... కన్నీళ్ళతో తన అమ్మ చనిపోయిందని అప్పుడప్పుడే తెలుసుకుంటున్న తన ఎదుట, ఎవరో ఓ స్త్రీని నాన్న తీసుకొచ్చి, ఆమెతో ఇంట్లో తనముందే వెకిలిగా ఇద్దరూ ఏదేదో చేస్తు సీసాలకొద్దీ సారాయి తాగడం. ప్రొద్దంతా నాన్న హమాలీ పని చేసి, రాత్రి కాగానే జంటగా ఇంట్లో తాగడం... తనను సీసా చేతికిచ్చి తరమడం. వర్షంలో, చలిలో, ఏ రాత్రయినా ఏ వేళైనా పరుగు.

తప్పనిసరైన పరుగు. లేకుంటే తోలుచిట్లే రక్తం.

''పదేండ్లచ్చినై, గాడ్దెత్తయినా ఇంకెన్నాళ్ళు సాదాల్లా నిన్ను దున్నపోతా. ఏడన్నపోయి రెండ్రూపాలు బిచ్చమెత్తుకోని బతుకుపోరాదురా. మా కర్మకు దాపురించినావ్ రా'' అదీ ఆమె రాత్రింబవళ్ళు చేసే ఆరడి.

ఆ మాట మొట్టమొదటిసారి ఆమె అన్నప్పుడు శివుని వీపుపై కొరడా దెబ్బ చురుక్కుమన్నట్టయి.

ఆరోజు రాత్రి.... ఇదే వాన... ఇదే పరుగు... గుండెల్లో ఇదేమంటే, ఇవే కన్నీళ్లు.

బ్రతకాలి... స్వయంగా, స్వంతకాళ్ళపై బ్రతకాలి. వద్దు... తనకు ఎవరి దయాదాక్షిణ్యాలు వద్దు... ఇదే టాంక్‌బండ్ బెంచీపై మూడు గంటలు ఒంటరిగా వానలో కూర్చొని... రాత్రంతా కన్నీళ్ళలో తడిచి తడిచి–

నిర్ణయం జరిగింది... దారి దొరికింది.

బ్రతకడానికి పదేళ్ళ పసివాడు ప్రపంచంలోకి అడుగుపెట్టిన ఆ రోజు... ఇలాగే ఆకాశం ఏడ్చి.

ఖాసిం సైకిల్ షాప్‌లో 'కుర్రాడు' నౌఖరీ.

సైకిళ్ళకు గాలికొట్టు, తుడువు... ఆయిలింగ్ చెయ్... ఖాసిం దాదాకు జర్దాపాన్ తీసుకురా... అప్పుడప్పుడు దాదాతో చైన్‌దెబ్బలు తిను... నెలకు నలభై రూపాయలు జీతం.

ఐతే ఇక్కడ బ్రతకడం నేర్చుకోవడంలో దెబ్బలు తింటే ఎంత ఆనందమో. అక్కడ బానిసగా తలవంచుకుని నిలబడి తినే దెబ్బలు... ధూ...

ఖాసిం దాదా దగ్గర చేరినరోజు పక్షి పంజరంలో నుండి బయటపడ్డట్టు ఆనందం.

కాని... ప్రొద్దంతా పనిచేసి ఏ తొమ్మిదింటికో ఇంటికిపోతే, సైకిళ్ళకు గాలి కొట్టి సంపాదించుకున్న ఏ రూపాయో అఠానో ఉంటే అదీ లాక్కో బడి, చేతిలో సారాయి సీసాతో తరుమబడి.

తిట్లూ తప్పవు.... నరకం తప్పదు... అవమానం తప్పదు. దుఃఖమూ తప్పదు.

నెలలు గడచి... ఏండ్లు గడుస్తూ... అవమానాలు పడీ పడీ, కన్నీళ్ళు కార్చీ కార్చీ, చాలదు నీ జీవితం మా జల్సాలకు.

చాలదు నీ చెమట మా సారాయికి...తే.. ఇంకా తే.

ఎక్కడ నుంచి తేను.

మా కనవసరం. దొంగతనం చేసి తే. గంగలో పడి చచ్చి తే.. నీకు నువ్వు అమ్ముడుబోయి తే. తే పైసలు మా సారాయి కోసం.

ఖాసిం దాదా దగ్గర పైసల్లేవు. చైన్ దెబ్బలున్నాయి. వాటితోపాటు నిజాయితీ ఉంది.

కాని డబ్బులు కావాలి. ఆ రాక్షసికోసం ఎలాగైనా డబ్బులు సంపాదించాలి. డబ్బుతో నోరు మూయించి.... ఒక్కక్షణం కళ్ళు మూసుకుని హాయిగా.

కాని ఎలా... ఎలా...

అప్పుడు మెదడులో మెదిలాడు గుర్నాథం.

అందుకే పరుగు... చీకట్లో... వర్షంలో... రాజధాని వీధుల్లో... దుఃఖంతో

ఖాసిందాదాను నిన్న విడిచిపెట్టి వస్తున్నప్పుడు ముంచుకొచ్చే దుఃఖం

రాత్రి మళ్ళీ పిన్నితో తన్నులు తిన్నప్పుడు ఎగిసెగిసి పడిన దుఃఖం

ఇప్పుడీ వర్షం నీళ్ళతో కలిసి పారే కన్నీళ్ళ వెనుక ఉరిమే ఆకాశమంత దుఃఖం –

శివుడు పరుగెత్తుతూనే కళ్ళను తుడుచుకుని.

అంబేద్కర్ విగ్రహం దాటాడు... కాళ్ళు మెరుపులా పరుగెత్తుతున్నాయి.

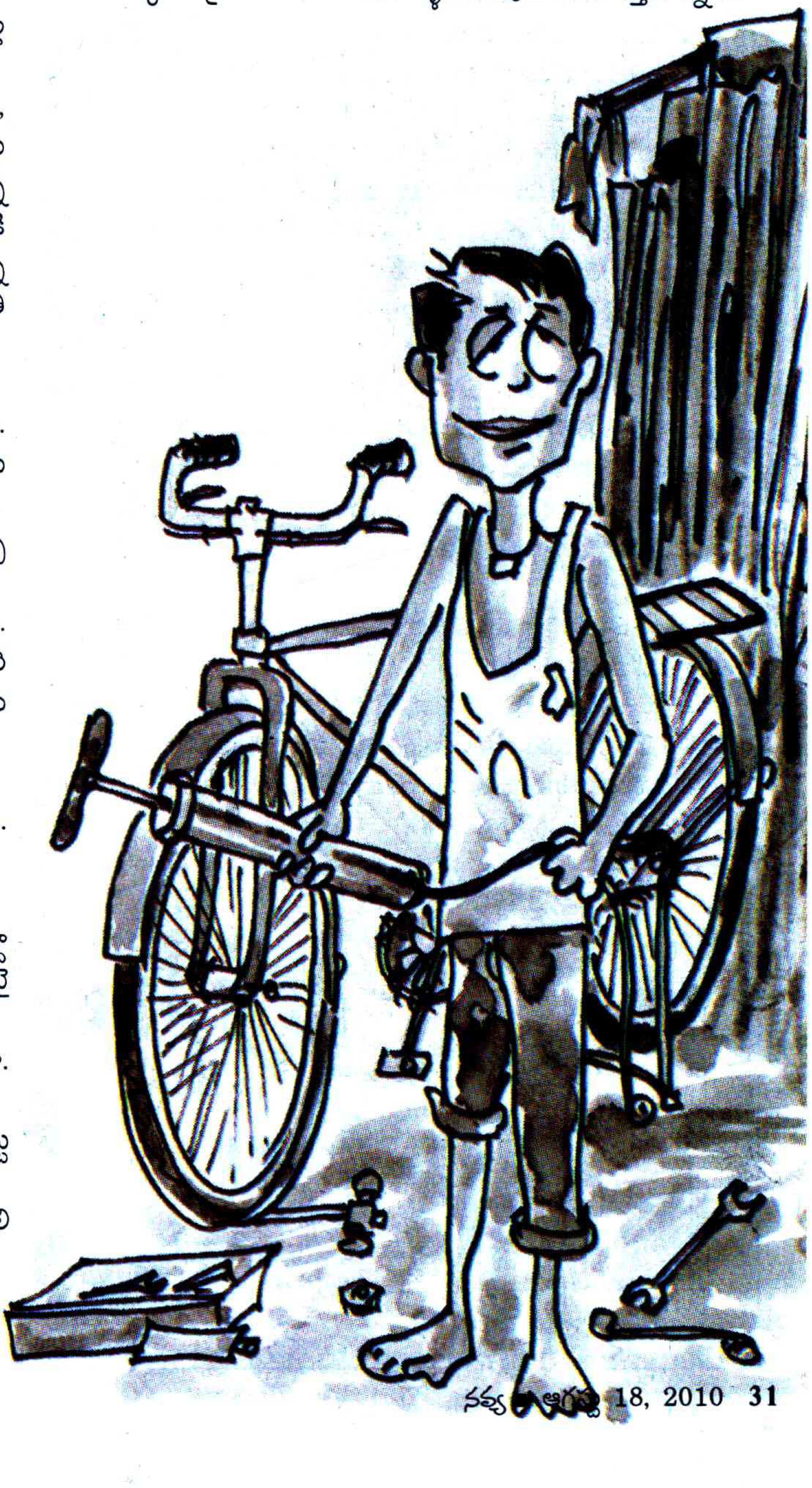

గుర్నాథం ఏమంటాడో... మొన్న మాటిచ్చిన ప్రకారంగా ఉద్యోగం చూపిస్తాడా మళ్ళీ ఏదైనా మెలిక పెడ్తాడా... ప్చ్... పెట్టకపోవచ్చు.

'ఒరే శివుడా... ఒక్క విషయం చెప్తాను. సరిగ్గా ఇనుకో. కష్టపడి పని చేయాలి. పెద్ద పెద్దోళ్ళోస్తారు. ఇనయంగా ఉండాలి. వాళ్ళు చెప్పినట్టు నడుచుకోవాలి. ఎట్ల చెప్తే అట్ట చెయ్యాలా. ఇక నీకు పైసలక్కొదవ లేదు పోరా. ఒక్క యాడాదిల నా కొడుక నీ పిన్నీ నీ కాళ్ళకింద సెప్పయి పోద్దిపోరా...'

గుర్నాథం మాటలపై గురి... ఇంట్లోని మనుషులపై కసి.

గుర్నాథం చెప్పింది నిజమే. వాడు రెండేళ్ళ క్రితం తనముందే ఆ పెద్ద లాడ్జింగ్‌లో బాయ్‌గా చేరాడు. అంతకుముందు వాని పెండ్లాం యాదమ్మ వాన్ని బీడీలు చేసి సాదేది. తర్వాత వాడు రెండు చేతులా సంపాదించి పాపం యాదమ్మను సుఖపెట్టలేదు. మరో ముండ చిలుకమ్మను పెండ్లి చేసుకుని దాంతో ఉడాయించాడు.

ఈ రోజు రాత్రి కూడా ఇలాంటిదే జోరైన వర్షం.

పాపం యాదమ్మ గుర్నాథం పాదాలపై బడి వర్షం కన్నా జోరుగా గుండెలు విసేటట్టు ఏడ్చింది. కాని గుర్నాథంను చిలుకమ్మ జయించింది. పిన్ని నాన్నను జయించినట్టు యాదమ్మ ఓడిపోయింది.

వర్షం ఇంకా ఎక్కువైంది.

సెక్రటేరియట్, ఏ.జి. ఆఫీస్... రవీంద్రభారతి...

రోడ్లు వర్షం నీటితో నిండి నదుల్లా కనిపిస్తున్నాయి.

ఇంకో రెండు నిమిషాల తర్వాత శివుడు... ఆ స్టార్ హోటల్ పోర్టికో దగ్గర నిలబడి.... చుట్టూ వర్షం చినుకుల చప్పుడు కొత్తగా, భయంకరంగా వినిపిస్తూండగా డబ్బున్న మనుషుల వాసన లాడ్జిలో నుండి బయటికి చిమ్ముకొస్తుండగా భయం భయంగా తనవంక తనే చూచుకున్నాడు. వెంటనే వానికి తను నీళ్ళలో ముంచి తీసిన కోడిలా ఉన్నట్టు అర్థమైంది. గబగబా చొక్కాను విప్పి, పిండి నెత్తినీ, ఒంటినీ తుడుచుకుని మళ్ళీ పిండి తిరిగి తొడుక్కున్నాడు. తర్వాత మెల్లగా తొంగి రిసిప్షన్ కౌంటర్ వంక చూచి.

తను కాలుపెడ్తే ఆ హోటల్ పాలరాతి నేల మాసిపోతుందే మోనని తల్లడిల్లుతూ మెల్లగా నడిచి–

రిసిప్షన్ కౌంటర్‌లో ఉన్న అందమైన పిల్లి కళ్ళ స్త్రీ కునికిపాట్లు పడ్తూ పడ్తూ, ఎందుకో ఎదుట ఏదో లీలా మాత్రంగా కదలినట్లనిపించి కళ్ళు విప్పి, శివున్ని బురదలో బొర్లిబొర్లి అప్పుడే లేచి వచ్చిన పంది తన ముందు నిలబడి ఉన్నట్లు – అసహ్యంగా చూచి, పరమ వికారంగా ముఖం పెట్టి – ''ఎవడ్రా నువ్వు'' అంది.

''గు... గు... గుర్నా...థం''.

''ఆ... గుర్నాథం?''

''గుర్నాథం మా పెద్దమ్మ కొడుకు... నన్ను రమ్మంటే'' – గజగజ వణికిపోతున్నాడు. చలితో, భయంతో,

''అక్కడ బయట నిలబడు...'' అని కసిరి – నాల్గవ ఫ్లోర్‌కు బజర్ నొక్కింది.

శివుడు అతి వినయంగా వెనక్కి నడిచి ఓ పక్కన నక్కి నిలబడ్డాడు.

ఓ ఏడెనిమిది నిమిషాల తర్వాత గుర్నాథం కంఠం వినబడితే... తల త్రిప్పి ముఖం చూపించి, ఓ వెకిలి నువ్వు నవ్వి.

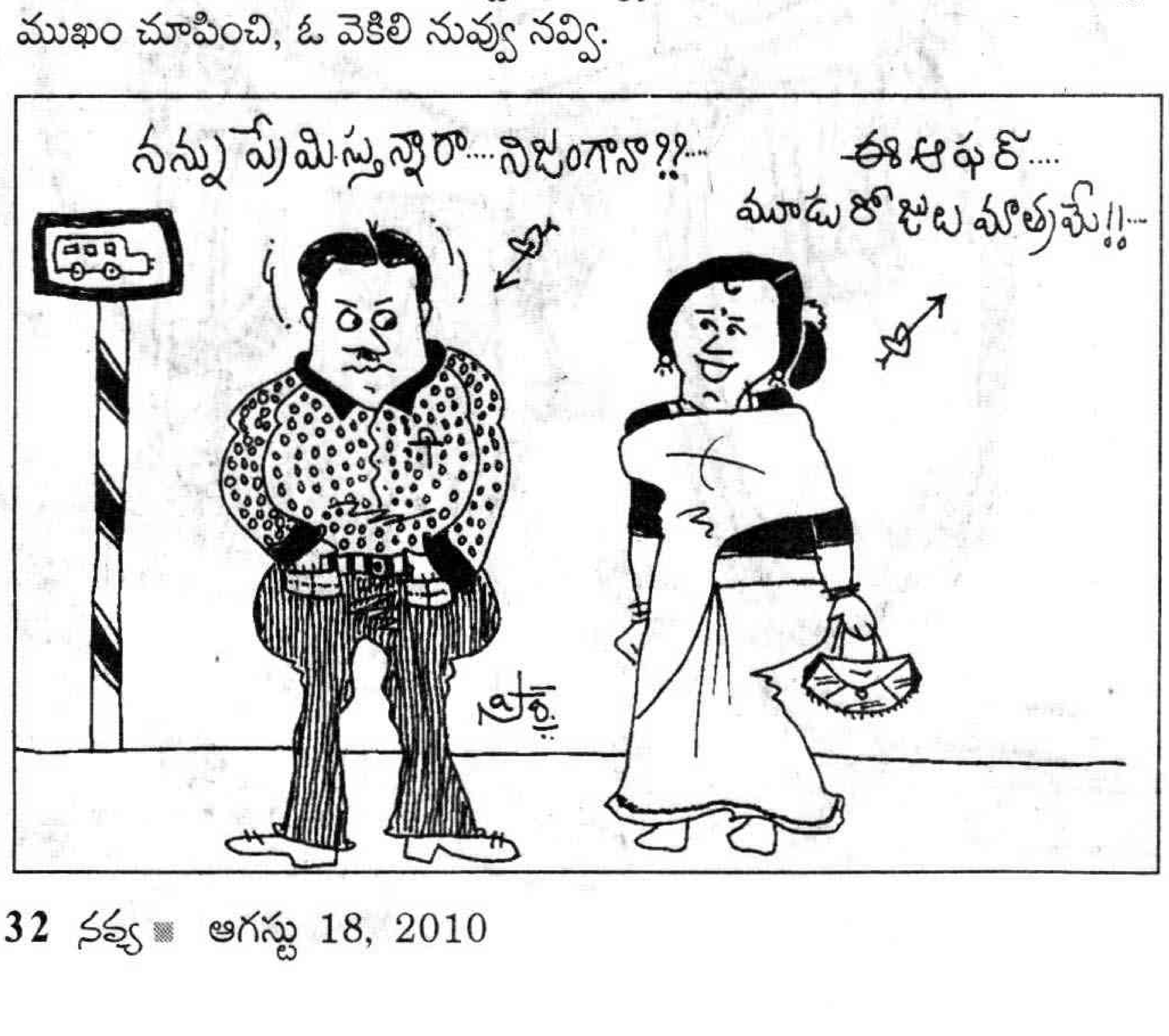

''మేడమ్... మన హోటల్ వర్కర్స్ సమ్మె చేస్తున్నారు కాబట్టి బాస్ మొన్న ఎవరన్నా కుర్రాళ్ళుంటే తీసుకు రమ్మన్నాడు. వీడు మనోడే. మంచి కుర్రాడు. నాల్గు రోజులు రూమ్ నెంబర్ నాల్గు వందల ఇరవై నుండి ముప్ఫయ్ దాకా ఇచ్చి చూద్దాం. బాగుంటే వాడుకోవచ్చు...''

''ఊ... సరె సరె.... ఇప్పుడు షిఫ్ట్ ఎక్కుతాడా వీడు''.

''ఔను మేడం''.

శివుడు గుర్నాథం యూనిఫారంనూ, చుట్టూ పాలరాతి గోడలనూ, తెల్లని పాలవెలుగునూ గుడ్లప్పగించి చూస్తూ.

''నడ్రా నాతో'' అన్న గుర్నాథం మాటతో ఉలిక్కిపడి వెంట నడిచి.

లిఫ్ట్ ఎక్కి....

స్వర్గానికి పోతున్న అనుభూతి ఆ పసిగుండెలో, ఉక్కిరిబిక్కిరై కేరింతలు కొట్టాలన్న ఉద్వేగం.

''ఒరే... నేను పైకిపోగానే యూనిఫామిస్తాను. ఈ బట్టలు విడిచి అవి తొడుక్కో. పది రూంలిస్తాను. వాటిని చూచుకోవాల. వాటిలో ఉండే కస్టమర్స్‌కు ఎవరికేమి కావలసినా క్షణాలమీద తెచ్చివ్వాలి. కింద బారుంది. ఎదురుగా మిలటరీ హోటలుంది. కౌంటర్ దగ్గర అమ్మాయిల బ్రోకర్ రాముడున్నాడు. రేపు సాయం కాలం దాకా నీ డ్యూటీ... చూస్తా మరి నువ్వేం జేస్తావో..''

''అమ్మాయిల బ్రోక...'' గొంతు పెగలక... తత్తరపడుతూ.

''అబ్బా... అది నీ కర్థమయ్యే విషయం కాదిప్పుడు. నే చెప్తాలే తర్వాత...''

లిఫ్ట్ ఆగి...

ఇద్దరూ స్టోర్ రూంలో ఉన్న పాడుబడ్డ ఓ మూల వైపు పోయి.

ఆ బట్టలిడువు ఇవేసుకో.

శివుడు మొట్టమొదటిసారిగా ఇస్త్రీ బట్టలు వేసుకున్నాడు. తెల్లని బట్టలపై బంగారు రంగు పట్టీలు.

భుజంపై ఎర్రరంగు బిళ్ళలు. ఇత్తడి గుండీలు, నెత్తిపై ఖడక్ టోపీ. పరమవీరచక్ర పతకాన్ని అప్పుడే హృదయంపై అలంకరించుకున్న సైనిక వీరుడు పొంగిపోతూ తన మెడల్స్ వంక తనే గర్వంగా చూచుకున్నట్టు, శివుడు తన వంక తనే ఓసారి అద్దంలో చూచుకుని... నువ్వుకుని...

బయటికి వచ్చి,

గుర్నాథం వెంట నడుస్తూ తన డ్యూటీ గదులను పరిచయం చేసుకుని... ఒకసారి బయటికి రోడ్డుదిక్కు చూస్తే.... ఇంకా అలాగే కురుస్తున్న చిక్కని వర్షం. చినుకుల వెనుక నుండి తూర్పున ఎర్రగా సూర్యోదమౌతుంది.

శివుడు... పద్నాలుగేళ్ళ శివుడు రవ్వంత ఊరటతో కొండంత ఆనందపడ్తూ నిట్టూర్చాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే – నాలుగు వందల ఇరవై గది బజర్ గుర్ర్ర్ మని మ్రోగింది. పరుగెత్తాడు శివుడు. గుర్నాథం చెప్పిన విషయాలన్నీ మెదడులో కదులుతున్నాయి. చిన్నగా తలుపు చప్పుడు చేశాడు.

''కమిన్'' అన్న ఓ స్త్రీ కంఠం.

అడుగు లోపలికి వేసి.... షాక్ తిన్నట్టుగా అదిరిపడి, అప్రతిభుడై.

ఆమె చెదరిపోయిన విశాలమైన ఫోమ్‌బెడ్‌పై ఒంటిపై ఒట్టి నామ మాత్రపు బట్టలతో ఎంతో నిర్లక్ష్యంగా పడి ఉండి... మంచం నిండా వాడి పోయిన గులాబీరేకులు, మల్లెపూలు. ప్రక్కన టీపాయ్‌పై రెండు మూడు విస్కీ సీసాలు నేలపై అక్కడక్కడ విలువైన పుస్తకాలు... డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ ముందు ఏవేవో కాస్మొటిక్స్ – ప్రక్కన బాత్‌రూంలో నుండి జోరుగా వినవస్తున్న షవర్ చప్పుడు.

''యస్... మేడం''

ఆమె తల తిప్పి శివుని వంక చూచి ... అదే మత్తుతో ''డ్యూటీ మారావా'' అంది

''ఔను మేడం''

ఆ తలుపు పెట్టి ఇక్కడికిలా వచ్చి ఈ మంచంపై కూర్చో.

షాక్... ఏదో తెలియని అలజడి. నరాల్లో తుఫాను. రక్తం అంటుకుని మండుతోంది.... కాని తప్పదు.

అలాగే చేసి... కూర్చుని...

''ఒరేయ్... నీ పేరు..'' గోముగా కంఠం. దాంట్లో స్పష్టంగా విస్కీ నిషా.

''శివుడు''.

నిశ్శబ్ద అంతర్ఘర్షణ

మనిషి బ్రతకడానికి ఏవేవో వ్యాపకాలు... ఉద్యోగాలు... ఆదాయాన్వేషణలు.. ఐతే... ఎంతమంది తమకు ఇష్టమైన, నచ్చిన వృత్తిని చేపట్టి సంతుష్టులుగా ఉన్నారు? అన్న ప్రశ్న ఎంతో కీలకమైంది. జవాబేమిటంటే, చాలామంది తాము ఎన్నుకున్న వృత్తిని ఎంచుకునే అవకాశం లేక ఏది దొరికితే అదే అనివార్యమై ఆయా నౌకర్లలో విధిలేక సర్దుకుపోయి అలా జీవిస్తున్నారంతే. ఐతే తనకు నచ్చని, చేతికందిన ఏదో ఓ వ్యాపకంలో ఉద్యోగిస్తున్నప్పుడు లోలోపల 'ఆత్మ' అనే ఒక నిప్పుకణిక చురుక్కున కాల్చి, దహించి మనిషిని ప్రశ్నించి, హింసించి, దుఃఖింపచేసి చివరికి నిశ్శేషం చేస్తుంది. నైతికత, ఆత్మతృప్తి, ధర్మాధర్మ విచక్షణ... యివన్నీ హృదయాన్ని కాకివలె పొడుస్తూంటాయి. ఆ నిశ్శబ్ద అంతర్ఘర్షణే ఈ కథ.

-రామా చంద్రమౌళి

93901 09993

''చక్కనిపేరు... శివుడూ.... ఒక్కసారి కాళ్ళు పిసకరా... ఒళ్ళంతా హూనమైపోయింది''.

కాళ్ళు పిసకడమా... తను ఈ ఒళ్ళమ్ముకునే మనిషిలా కనిపిస్తున్న ఈమె కాళ్ళు పిసకడమా... తుఫాను, తుఫాను... గుండెల్లో అరుస్తున్న తుఫాను.. కాని... కాని...

చేతులు కాళ్ళపై పెట్టి.... జల్లుమంది ఒళ్ళు.... మళ్ళీ తుఫాను.

వ్రేళ్ళు అదుముతూ – పిసుకుతున్నాడు.

చెమట పడ్తోంది నుదట. ఆమె సన్నగా మూల్గుతోంది..... అటు, ఇటు అని చెప్తోంది.... నిర్లక్ష్యంగా వెలకిల్లా పడుకుని, కళ్ళు మూసుకుని.

అందమైందే... ఆమె విడిచేసిన చీర ప్రక్కన మంచంపై నుండి నేలపైకి జారుతోంది.

''ఒరే శివుడూ... ఆ సీసాలోని విస్కీని గ్లాసులో ఓ పెగ్గు వంచివ్వరా...''

ఇంత ఉదయమేనా.

లేచి గ్లాసులో డ్రింక్ పోసి అందించాడు.

ఆమె గటగటా ఒట్టి రా విస్కీని తాగి – గ్లాసును తిరిగి అందిస్తూ ''థాంక్యూ'' అని బ్రతకడం కోసం విషాన్ని తాగినట్టు అందమైన కన్నులతో దీనమైన చూపు చూచి-

షవర్ చప్పుడు వినిపిస్తూనే ఉంది ఆగకుండా.

ఈలోగా తలుపులపై మెల్లగా టక్ టక్-

''తెరువురా. వాడే ఐ ఉంటాడు నా మగడు. పెళ్ళాన్ని మందిపక్కలో పండబెట్టి బతికే బాడ్‌కౌ మగడు...''

శివుని తలపై బాంబు పడ్డట్టు... ఓ విస్ఫోటనం.

మౌనంగా వెళ్ళి తలుపు తెరిస్తే... ఎదురుగా ఫుల్‌సూట్‌లో అందమైన మగవాడు. శివునివైపు వింతగా చూచి, లోపలికొచ్చి కుర్చీని సిగరెట్టు వెలిగించుకుంటూ.

''ఆ కాగితాలపై సంతకాలు చేయించవా'' అన్నాడు గాలితో, ఆమె వంక చూడకుండా.

''ఊ....'' అంది ముఖాన్ని అతనివైపు తిప్పకుండానే.

అతను చటుక్కున పొంగిన ఉత్సాహంతో ఆమె హాండ్‌బ్యాగ్‌ను అందుకుని తెరిచి.... అక్షరాల్లో మునిగిపోయాడు... అతని ముఖం వేయివాట్స్ బల్బులా ఉంది.

ఈలోగా బాత్‌రూంలో నుండి షవర్ చప్పుడు ఆగి.... అతను ఉలిక్కిపడి తిరిగి ఆ కాగితాలను బ్యాగ్‌లో సర్ది ఆమెకందిస్తూ ''నువ్వు ఫ్రెషకా. నేను మళ్ళొస్తాను'' అని చరచరా బయటికివెళ్ళి.

''శివుడూ ఆ బ్యాగ్ ఇటివ్వరా...'' అని... అందిస్తే తీసుకుని వెదికి ఓ గుప్పెడు రూపాయల ఉండను తీసి... ఐదు రూపాయల నోటును ఇచ్చి... 'వెళ్ళు' అందామె. అదే సమయానికి బాత్‌రూంలో నుండి వచ్చాడతను. నల్లనివాడు, పరమవికారపు ముఖముగల వాడు, ఎలుగుబంటులా ఉన్నవాడు.

శివుడు తలుపు తీసుకుని పోబోతూండగా ''ఏయ్ బాయ్... రెండు కాఫీ పట్రా'' అన్నాడు బొంగురు గొంతుతో.

''అలాగే సర్'' చివుక్కుమంది మనసెందుకో.

బయటికిరాగానే ప్రక్క గది నుండి ఎప్పటి నుండో బెల్ మ్రోగుతూండడం వినిపించి – పరుగెత్తి...

''ఎంత సేపట్నుంచి పిల్వాలె బే. ఏడ సచ్చినౌ బాడకౌ''.

బే... తనను బే.. ఊర్కెనే.... చెంపమీద చరిచినట్టనిపించి...

''మాట్లాడవేందిబే సాలే...''

చటుక్కున ఉక్రోషంగా తలెత్తి,

''ఏం జూస్తానౌ..... ఊద్వు రూమంతా''

కళ్ళనిండా నీళ్ళు తిరిగాయి. చీపురందుకున్నాడు.

గదిని ఊడుస్తుంటే నేలపై కళ్ళలో నుండి టపటపా కన్నీటి చుక్కలు పడి – ప్రక్కన ఏదో గదిలో నుండి బెల్ పిలుపు వినవస్తూ... అక్కడెన్ని తిట్లో.

''వెళ్ళి నాల్గు ప్యాకెట్లు గోల్డ్‌ఫ్లాక్ కింగ్‌సైజ్ – వెంకటేశ్వర నుండి చికెన్ లివర్ ఫ్రై తందూర్ రోటీ, ఆమ్లెట్ తీసుకురా... వింటానవా''

''వింటున్న సార్''

''ఆ జేబులో వందరూపాయల నోటు తీసుకో–''వెళ్ళి తీసుకుని – బాత్ రూంలో నీళ్ళు చూచి – హాట్‌వాటర్ వస్తుందో లేదో చెక్ చేసి వెళ్ళు''.

''అలాగే సర్''

బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళి.... కుళాయిలు తిప్పుతూ.... చుయ్ చుయ్‌మని నీళ్ళ చప్పుడు–

''అబ్బా నాకదే సీన్ జ్ఞాపకమొస్తోందిరా... కత్తిని వాని గుండెల్లోకి దించినప్పుడు వాడు అరచిన అరుపు. వాడు చూచిన చూపు... ఎర్రగా బుస బుసా పొంగిన రక్తం... ఇప్పుడే మనం హత్య చేసినట్టు...'' నలుగురిలో అప్పటినుండి మాట్లాడకుండా ఉన్నవానిగొంతు.

''ష్ ష్... గోడలకు చెవులుంటాయి గాడిదా. మన ఎమ్మెల్యేగారు అదంతా చూచుకుని ఫోన్ చేస్తారు గదా. అప్పుడు నిశ్చింతగా వెళ్ళొచ్చు. అందాక ఆ సీన్లు జ్ఞాపకం రాకుండా వేసెయ్ మందు తెప్పించమంటావా ఓ ఫుల్ బాటిల్. యాభైవేల కాంట్రాక్ట్... ఒక్క చాకుతో... భలేమంచి చవక బేరము''.

శివుడు కొయ్యబారిపోయాడు. మనుషుల్ని చంపే వాళ్ళకు తను పని మనిషిలా సేవ చేయాలి.

బాత్‌రూంలో నుండి బయటికిరాగానే వాళ్ళ ముఖం చూడాలంటేనే భయం, అసహ్యం కలిగి–

యాభై వేలు .... వందలు... ఒకటి... రెండు... మూడు – ప్ప్... బుస బుసా రక్తం.

పరుగు... పరుగు – ప్రక్క గదిలోకి పరుగు.

అప్పుడే వచ్చిన ఖద్దరు బట్టల మనిషి కూర్చుంటూండగా రూంలో ఉన్న ఇద్దరు అతివినయంగా చేతులు కట్టుకుని నిలబడి–

''ఒరేయ్ గాడిదా ఎన్నిసార్లు పిల్వాలిరా... సారొచ్చిండు..... ఏంగావాల్నో అడిగి... సార్ కాఫీ, టీ... టిఫిన్...'' బానిస... భానిస ధ్వని ఆపాద మస్తకం.

''ఏం తెమ్మంటారు సార్...''

''నాకు ఉదయమే కాఫీ తాగే అలవాటు లేదు. పరగడుపు నీట్‌గా ఓ స్కాచ్ పెగ్ కొట్టేస్తానంతే...'' అంది ఖద్దరు కంఠం.

''అలాగా సార్. అలా చేయడం ఆరోగ్యానికి ఎంతో మంచిది. ఒరే బాయ్... వెంటనే ఉరికి ఓ స్కాచ్ పట్రా... ఇదిగో డబ్బు''.

నోట్లు ... వందలు... ఒకటి... రెండు... మూడు

''అలాగే ... మూడు.... బ్రైన్ ఫ్రై పట్రా..... తొందరగా రావాలి సార్ వెళ్తారు''.

బయటికొచ్చాడు శివుడు.

ఎర్రగా ఎండరోడ్లపై పరుచుకుని... సన్నగా కురుస్తున్న తుంపర బంగారు పొడిలా రాలుతోంది.

జేబులో నోట్లు కుక్కుకుని... మెదడులో ఎన్ని ఆమ్లెట్లో, ఎన్ని చికెన్ లివర్లో, ఎన్ని బ్రైన్లో... లిఫ్ట్ అరుస్తూండగా... రోడ్డుపై శివుని పాదాలు పరుగులాంటి నడకతో సాగుతున్నాయి.

బే – సాలే... రారా.

ఆడదాని... కాళ్ళు... ఎలుగుబంటు... ఖద్దరుమనిషి... హత్య – ఏభై వేలు... నీటికంటే హీనంగా ప్రవహిస్తున్న డబ్బు.

పరుగు... పరుగు... గుర్నాథం చెప్పిన అడ్రస్‌ల మనన.

ఏదో మింగకూడదని దాన్ని మింగుతున్నట్టుగా వికారం.

పావుగంట గడిచి – హోటల్‌లో ఆర్డర్లు చెప్పి – బార్‌లో లిక్కర్స్ తీసుకుని .... తిరిగొచ్చి పాకెట్లన్నీ సర్దుకుని... తన యూనిఫాంతో ఛాతిపై ఉన్న తమ హోటల్ పేరున్న బిళ్ళ ఎంతో విలువనిస్తూండడం శివునికి తెలుస్తోంది.

రెండు చేతుల్లో రెండు సంచులతో పరుగు... తొందర... ఆలస్యమై పోయిందని ఎవరెవరేమని తిడతారోనని ఉరుకు –పరుగు–భయం.

శరీరం అలసటతో చెమటలు కక్కుతుండగా మెట్లన్ని ఎక్కి ఖద్దరు రూంలోకి పోబోతుండగా.

''మంత్రిగారు నలభై రెండు వేలిమ్మన్నారు. సాయంకాలం వరకు మీ ఫైల్ సంతకమై లైసెన్స్ రెడీగా ఉంటుంది. నేను ఇక్కడకు పట్టుకొచ్చి మీ కాగితాన్నిస్తాను... ఓ.కే..''

''అలాగే సార్... ఇదిగోండి క్యాష్. సాయంత్రం ఆరునుండి మీకోసం ఎదురు చూస్తుంటాం''.

''అలాగే...''

నోట్లు రెపరెపలాడుతున్న ధ్వని... డబ్బు వాసన.

''అక్కడ పెట్టిపో..''

అన్నీ సర్ది – ''ఐదు రూపాయలు మిగిలినయ్ సార్''

''ఉంచుకో పోబే – వెళ్ళు. డిస్టర్బ్ చేయకు''.

బయటికొచ్చి ... బే... ఐదు రూపాయలు.

హంతకుల గది... మెక్ డవెల్స్ – చికెన్ లివర్ ఫ్రై. ఆమ్లెట్స్.

''ముద్దుగున్నవ్‌ర పోరగా, ఏం పేరు''.

''శివుడు''

''అబ్బో.. మంచిపేర్రో...''

''ఎనిమిది ఇరూపాయలు..'' చిల్లర చేతికిస్తే – మూడు రూపాయలు తిరిగిచ్చి.

''ఉంచుకో పో''.

ఎలుగుబంటి గదిలోకి ఫ్లాస్క్ తీసుకెళ్ళి కాఫీని గ్లాసుల్లో వంచి ఒకటి వానికిచ్చి ...... మరొకటి ఆమెకందిస్తూ... అప్పుడే సాన్నం ముగించి ముస్తాబైన ఆమె ముఖంలోకి చూచి.... 'దేవతలా' కనిపిస్తోందామె అనిపించి.

మౌనంగా బయటికి నడిచివచ్చి.

రోడ్డు పైకి చూస్తూ... రద్దీ పెరుగుతోంది... బస్సులు, కార్లు... జనం పరుగు... సన్నగా ఆగిపోని తుంపర.

రెండు గంటల్లో పది రూపాయల ఆదాయం.

జేబులో నోట్లు...

ఖాసిం దాదా దగ్గర ఎనిమిది రోజుల జీతం...

కాని... ఈ పని... ఈ తిట్లు... ఈ ఇంకా ఇంకా ఏదో అనుకుంటుండగానే, ఫలానా అని చెప్పలేని దేన్నో పోగొట్టుకుంటున్న బాధ.

కడుపులో తెలిసివస్తున్న ఆకలి... కళ్ళనుండి శూన్యం.

గుర్‌ర్‌ర్‌ర్.. బెల్... ఇండికేటర్‌పై 426ల పరుగు.

కొట్టుకుంటారేమో ఇక అన్నట్టు తిట్టుకుంటున్నారు ముగ్గురు.

'నన్ను సినిమాల్లో చేర్పిస్తానని తీసుకొచ్చి పదిహేను రోజుల్లో పది వేల రూపాయలు ఖర్చు చేయించారు. ఏదన్నా గట్టిగా అంటే ఏదో ఓ ముండను తెచ్చి నా దగ్గర పడుకోబెడ్తున్నారు. ఏయ్ మిస్టర్... కమాన్ చెప్పండి..''

''తొందర పడ్తే ఎలాగయ్యా మగడా... సాధనమున పనులు సమకూరు ధరలోన విశ్వదాభిరామ వినురవేమ. తెప్పించు అన్నారు... ముందు నువ్వు ఓ బ్రహ్మాండమైన టిఫిన్ తెప్పించు. అప్పుడు బుర్ర పని చేస్తుంది. విచారణ చేద్దాం.. ఒరేయ్ కుర్రకుంకా తెల్లాడి టిఫిన్, తెల్ల ఆమ్లెట్ పరాటా పత్రా... తీన్ సెట్స్... బావగారూ ఆ క్రోధ ధృక్కులను మాని ధనంబు నొసంగుడు...''

ఎవడో శిఖండి.

రెండు యాభై నోట్లు బయటపడి – తర్వాత శివుడు బయటపడి.

మేడం మొగుడి గదిలో నుండి బెల్.

''ఆ ఎలుగుబంటుగాడున్నాడ్రా''.

''ఉన్నాడండీ...''

''అమ్మ నాకొడ్కా.... అదేమన్నా పెట్రోల్ బంకారా లంజాకొడ్కా రాత్రింబవళ్ళు వాడుకుంటున్నావ్... ఓ క్వార్టర్.. ఒ.టి. పత్రరా...''

429 – నుండి నిర్వీరామమైన పిలుపు. కొత్తగది.

ఎనిమిది మంది ఆడవాళ్ళు. అందరూ దాదాపు అలసిపోయినట్టు... నలిగిపోయినట్టు –

''మొత్తం పద్నాలుగు వందలు వసూలు. మీ కమీషన్ ఐదువందలు స్నానాలైనాయి గదా బయట టాక్సీలు రెడీగా ఉన్నాయి. టిఫిన్ కానిచ్చి రూం ఖాళీ చేద్దామా'' లీడర్‌లా ఉన్న వయసు మళ్ళిన స్త్రీ అంటోంది.

''ఎనిమిది దోసెలు – ఎనిమిది ఇడ్లీలు... ఎనిమిది స్ట్రాంగ్ కాఫీలు... ఇది గోరా డబ్బు''.

రా...రా... తనను 'రా' అని పిలుస్తున్నారు.

ఎక్కడిదీ డబ్బు... ఊహిస్తే అసహ్యం –

డబ్బును చేతిలోకి తీసుకుని శిలువను మోస్తున్న క్రీస్తులా

తలనిండా హోరు... నిప్పుమండుతున్నట్టు బాధ.

పరుగు – మెట్లపై నుండి

వర్షం మళ్ళీ ఎక్కువైంది. జనం పరుగులు తీసి తీసి... రోడ్లు ఖాళీ

వర్షంలో ఉరుకుతున్నాడు శివుడు బార్‌కు, హోటల్‌కు.

ఆడవాళ్ళు... హంతకులు... వేశ్యలు... పైరవీకార్లు... తరుముతున్నారు అదే పనిగా... చేతులనిండా పొట్లాలు, సీసాలు, పార్శిళ్ళు... క్యారేజీలు..

దర్శకుడిని కాకాపడుతున్న సమీరా...

హీరోలతో లవ్ ఎఫైర్లు వర్క్‌వుట్ కాక, దర్శకుల వెంట పడుతున్న సమీరారెడ్డికి ప్రస్తుతం అదృష్టదేవత గుమ్మం దాకా వచ్చిందట! సమీరారెడ్డిని బాలీవుడ్ ఛీ కొట్టడంతో, టాలీవుడ్ వచ్చి ఇక్కడ ఓ టాప్ స్టార్‌తో ప్రేమాయణం నెరిపినా లాభం లేకుండా పోయింది. ఎన్ని 'వేషాలు' వేసినా తెలుగు తమ్ముళ్ళు ఆదరించరని కన్‌ఫర్మ్ అయ్యాక తమిళ తంబిల శరణుజొచ్చింది. గుడ్డిలో మెల్లగా తమిళులు బ్రహ్మరథం పట్టకపోయినా... ఫర్వాలేదనిపించారు. ఇక తమిళనాడే నాకు పుట్టిల్లయినా, మెట్టినిల్లయినా అనుకొంటూ పాపం అక్కడ సెటిల్ అయిపోయింది సమీరా. ఎటూ ఇక్కడే ఉండిపోవాలనుకుంది కాబట్టి, ఈ సారి హీరోలను కాకుండా దర్శకుల మీద దృష్టి పెట్టింది. అందులో భాగంగా గౌతమ్ మీనన్‌ను 'ఆశ్రయించింది'. గౌతమ్ మీనన్ కూడా సమీరాను ప్రత్యేకంగా 'ఆదరించడం'తో ఆమె పంట పండింది. వరుసగా రెండు మూడు సినిమాలలో గౌతమ్ మీనన్ దర్శకత్వంలో నటించే ఛాన్సు కొట్టేసింది. కేవలం నటించడంతోనే ఆగిపోకుండా, తాను గౌతమ్ మీనన్ 'మనిషి'నని నలుగురూ గుర్తించేందుకు పడరాని పాట్లు పడుతోందట! అందుకే గౌతమ్ మీనన్ అంటే తనకు చచ్చేంత ఇష్టమని అడిగిన వారికీ అడగని వారికి కూడా చెప్పుకు తిరుగుతోందట సమీరా!

తను తడిచినా ఫర్వాలేదు. కాని ఇవేవీ తడవగూడదు. పిట్ట రెక్కల కింద పిల్లలను దాచుకున్నట్టు వీటిని కడుపులో దాచుకుని.

ఆకలి... ఆకలి... ఆకలవుతోంది కడుపులో ప్రేగులు అరుస్తున్నాయి.

ఉదయం గడిచింది. టిఫిన్లు గడచి – లంచ్ కొచ్చింది. క్యారేజీల మోత. మళ్ళీ సీసాల, విస్కీల, బీర్లమోత, చీత్కారాలు, తాగిన నోళ్ళు మాట్లాడే కంపు బూతులు... తిట్టు... తరుముడు.

వర్షం తగ్గడం లేదు.

పిలుపులు తగ్గడం లేదు.

పరుగులు తగ్గడం లేదు.

ఒంటి నిండా నీటి ధారలు కారడం ఆగడం లేదు.

మధ్యాహ్నం దాటి... గదుల్లో పేకాటలు, బయటకి పోవడాలు మొదలై –430 లోకి కొత్త పార్టీ దిగింది సూట్‌కేసులు మోసుకొచ్చి.

రాగానే ఆర్డర్ – ఫుల్‌బాటిల్ పీటర్‌స్కాచ్, చికెన్ మంచూరియా.

మళ్ళీ పరుగు.

ఎందరికో తింటానికి వాళ్ళవాళ్ళకిష్టమైనవనీ తెస్తూ, తనకు ఖాళీ కడుపు మిగుల్చూ,

రోడ్డుపై.... వర్షంలో పరుగు.

పీటర్ స్కాచ్ తెరుస్తూండగా వినిపించింది. ''పది వేలు నువ్విస్తే ఇరవై ఐదు వేలు మేమిస్తాం. గుర్తుబట్టడం నీ తరం, నా తరం ఆ దేవుని తరం కూడా కాదు''.

అర్థమైపోయింది శివునికి.

''విస్కీని గ్లాసుల్లో వంచురా''

రా... రా... రా...

బే.. బే.. సాలే... బాస్టర్డ్.... హృదయం తూట్లు పడిపోతోంది. తాగుడు ఎక్కువైనకొద్దీ తిట్లు ఎక్కువ. బూతులు ఎక్కువ. రాక్షసుల్లా ప్రవర్తించడం ఎక్కువ.

దొంగలు... కొంపలు కూల్చేవాళ్ళు... భార్యలనమ్ముకునే వాళ్ళు.... దగాకోర్లు... హంతకులు.. వీళ్ళకు సేవలు చేస్తూ... వీళ్ళతో తిట్లు తింటూ... వీళ్ళ కాళ్ళు పిసుకుతూ,

వీళ్ళిచ్చే 'టిప్'లు తీసుకుంటూ.

తను ఎవరు...? ఎవరు తను...?

ఏం చేస్తున్నాడిక్కడ తను డబ్బు... సంపాదిస్తున్నాడా.

ఏం జేస్తాడీ డబ్బు... ఎందుకీ డబ్బు.

ఈ పాలరాతి బంగళాలో ఎంత వికారమైన జీవితం ఉంది.

శివుని చేయి జేబులోకి పోయింది అనుకోకుండా. బయటికి తీస్తే గుప్పిడి నిండా నోట్లు. పచ్చగా, ఎర్రగా... ఐదులు.... రెండ్లు... బిళ్ళలు... ముప్పయ్ రూపాయలైతాయేమో.

శివుని తలలో ఆలోచనల అడవి అంటుకుని మండుతోంది.

లాంజ్‌లో నిలబడి పడమటి దిక్కు చూస్తున్నాడు.

వర్షం ఇంకా ఎడతెగకుండా కురుస్తూనే ఉంది.

ఎర్రగా సూర్యుడు అస్తమిస్తూ... ఆకాశం తగలబడినట్టు మంటల నీడలు.

420, 423, 426, 429....

బజర్స్ మ్రోగుతున్నాయి. ఇండికేటర్‌లో నంబర్లు మెరుస్తున్నాయి.

శివుడు పరుగెత్తలేదు. పిడికిలి నిండా నోట్లలో ఆలోచిస్తున్నాడు.

క్షణం తర్వాత – సిద్ధిపొందిన తర్వాత గౌతమునిలా వెనుదిరిగి అడుగులో అడుగేసుకుంటూ నడచి వెళ్ళి... యూనిఫాం తీసి – తన మాసిన చొక్కాను, చిరిగిన నిక్కర్‌ను వేసుకుంటూ...

రా...

బే...

సాలే...

బాస్టర్డ్... కాలుతున్న కాగితంలా మనసు –

***

గుండుసూదుల్లా రాలుతున్న చినుకుల్లో పరుగెత్తుతున్నాడు శివుడు.... టాంక్‌బండ్ రోడ్డుపై... వెనుక నుండి ఎవరో తరుముతున్నట్టు.

అప్పుడే చీకట్లో మునిగిపోయిన నగరం వర్షంలో లైట్ల కాంతితో సింగారించుకుంటోంది.

ఈడు... జోడు ... అందం... ఐశ్వర్యం
కళ్యాణం ... కాకతీయ!

కాకతీయ మ్యారేజస్ ప్రై. లిమిటెడ్.
103, 109 & 203, విజయశ్రీ అపార్ట్‌మెంట్స్, చర్మాస్ వెనుక,
అమీర్‌పేట్, హైదరాబాద్. 500 073.
ఫోన్స్ : 040 - 23747777, 9391999999

FREE online Registration &
Free search

www.kaakateeya.com
www.telugumarriages.com
www.kannadamarriages.com
www.tamilmarriages.com

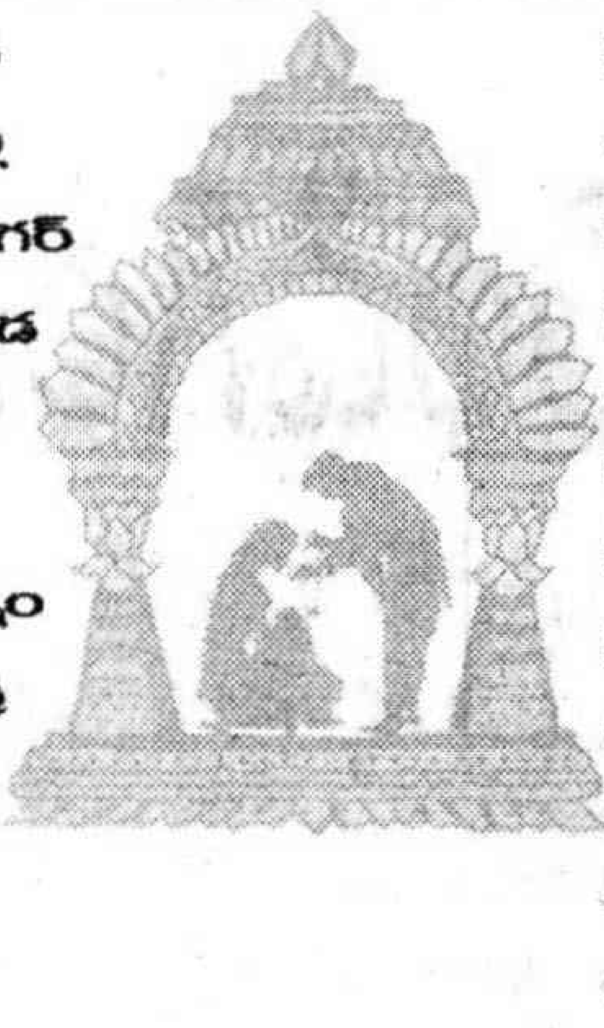

అమీర్‌పేట్, కూకట్‌పల్లి, దిల్‌షుఖ్‌నగర్, విజయవాడ, గుంటూరు, తెనాలి, విశాఖపట్నం, రాజమండ్రి, కాకినాడ, ఖమ్మం, ఒంగోలు
నెల్లూరు, తిరుపతి, కర్నూలు, (చెన్నయ్) టి.నగర్, బెంగుళూర్, సేలం, మధురై, వెల్లూరు, తిరుచి, పాండిచ్చేరి, ఈరోడ్, ఏలూరు
చెన్నయ్ (అన్నానగర్), చెన్నయ్ (పోరూర్), (చెన్నయ్) తాంబరం, జయానగర్, కోయంబత్తూరు.

రోడ్డుపై పడి చిట్లి పొగలా వ్యాపిస్తున్న చినుకుల్లో శివుని కాళ్ళు మెరుపు తీగల్లా ఉరుకుతున్నాయి.

ఆకాశం ఫెళఫెళా ఉరుముతోంది... బయట

లోపలా ఉరుములే...

కళ్ళ నిండా నీళ్ళు... తలలోని నిప్పుల్లో నుండి వస్తున్న నీళ్ళు. పరుగెత్తి... పరుగెత్తి... పరుగెత్తి.

ఖాసిం దాదా సైకిల్ ట్యూబ్‌ను అతికి గాలి కొడదామని తన ముసలి శరీరంతో లేవడానికి ప్రయత్నిస్తుండగా, రివ్వున వచ్చిన రెండు కాళ్ళు చటుక్కున ఎదుట ఆగి, క్రింద ముద్దగా పిసికిన చిల్లరనోట్ల ఉండపడి విచ్చుకుని.

పంపునందుకున్నాడు శివుడు.

తలెత్తి చూచిన ముసలాయన ముఖం నిండా చిర్నవ్వును పులుముకుని

''అరె... తు కహా గయారే బేటా కల్‌సే... నువ్వు లేకుంటే నాకు ఏ పనీ చేయరావడం లేదు...'' అంటున్నాడు ఖాసిందాదా.

శివుడు మాట్లాడలేదు. వెక్కెక్కిపడి ఏడుస్తున్నాడు.

ఏమి అర్థం గాని ఖాసిం వాన్ని గుండెల కదుముకున్నాడు.

శివుని ముఖంపై నుండి వర్షం నీళ్ళు. కన్నీళ్ళను కలుపుకుని ధారలు ధారలుగా కారుతున్నాయి.

శివుని గుండెలోని అగ్ని ఆరిపోవడమైంది. అప్పుడే ఖాసిందాదా వెలిగించిన గుడ్డి దీపం వెలుగులో అతని ముఖం మంటలా మెరుస్తోంది.

*

–'ఉదయం' వారపత్రిక 18.03.1984
దీపావళి కథల పోటీలో బహుమతి పొందినది.